

Vlaams
Parlement

vergadering **C186 – BUI9**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden en Internationale Samenwerking

van 29 maart 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de UPR-rapporten (Universal Periodic Review) van de VN-Mensenrechtenraad - 1588 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over mogelijke hulpverlening aan Japan - 1605 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ann Brusseel tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de terugroeping van de vertegenwoordigers van Flanders Investment & Trade (F.I.T.) uit het getroffen Japan - 1666 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het terugtrekken van personeel van de Vlaamse overheid in Japan of andere risicogebieden - 1636 (2010-2011)	6
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over wapenuit- en doorvoer aan landen uit de Arabische wereld en het on hold zetten ervan door de Vlaamse Regering - 1650 (2010-2011)	12
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over lopende inbreukprocedures van de Europese Commissie tegen België - 1690 (2010-2011)	18

■

Voorzitter: de heer Frank Creyelman

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de UPR-rapporten (Universal Periodic Review) van de VN-Mensenrechtenraad - 1588 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister-president, ik heb een vraag over de Universele Periodieke Evaluatie waar de Verenigde Naties (VN) al haar lidstaten aan onderwerpt. Onder auspiciën van de Mensenrechtenraad moet door elke lidstaat een vierjaarlijks rapport worden opgemaakt over de mensenrechtensituatie in zijn land, waarbij hij alle initiatieven moet benoemen die de overheid nam om de burger- en mensenrechten te beschermen op zijn grondgebied. Dit systeem is sinds 2006 van kracht en het jaar daarop werd van start gegaan met de evaluaties.

In 2011 gebeuren de laatste rapportages van de eerste lichting. België is als een van de laatste landen aan de beurt: op de elfde sessie, begin mei 2011, zal het Belgische rapport worden besproken. Onze Vlaamse partnerlanden, Zuid-Afrika, Malawi en Mozambique, waren al eerder aan de beurt. Het lijkt mij evident dat Vlaanderen, als garanderende overheid voor een groot aantal mensenrechten, een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het opstellen van het Belgische rapport en ook vertegenwoordigd is wanneer dat wordt voorgesteld in Genève. Gezien het grote belang dat Vlaanderen hecht aan een correcte toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) door de partnerlanden in de ontwikkelingssamenwerking, lijkt het mij logisch dat wij ook hun rapporten van zeer nabij opvolgen.

De vraag die zich stelt, is welke bijdrage Vlaanderen aan het Belgische UPR-rapport voor de Verenigde Naties heeft geleverd. Hechtte de Vlaamse Regering daar haar goedkeuring aan? Zullen wij in mei aanstaande aanwezig zijn? In hoeverre hebben we de opvolging gedaan van de rapporten over Zuid-Afrika, Malawi en Mozambique?

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Voorzitter, minister-president, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Hendrickx. Ik wil daarbij de aandacht trekken op de aanbeveling van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) met betrekking tot de strategienota Zuid-Afrika, die dateert van februari 2011. Er staan twee belangrijke adviezen in. Het Vlaams ontwikkelingsbeleid moet meer aandacht hebben voor de UPR-rapporten van de Vlaamse partnerlanden in het Zuiden. Ze kunnen ook gebruikt worden als uitgangspunten voor een analyse van de ontwikkelingsbehoeften in mensenrechtentermen. De raad adviseert ook de aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering in Genève als waarnemer wanneer deze rapporten worden besproken.

In het debat in de Mensenrechtenraad dat voorafging aan de publicatie van het UPR-rapport van Zuid-Afrika, in mei 2008, was België tamelijk gematigd. België heeft in de uiteenzettingen een aantal positieve evoluties op het terrein beaamd, zoals het bannen van discriminatie op basis van seksuele oriëntatie, maar België heeft niet gesproken over de negatieve evolutie zoals de problematische situatie op het gebied van mensenrechten voor migranten in Zuid-Afrika. Een paar dagen voor het debat in 2008 was er nochtans in Zuid-Afrika een van de ergste gevallen van racistisch en xenofob geweld, waarbij een zestigtal mensen werd gedood. Het waren migranten uit de buurlanden. Ik vind het spijtig dat België daar geen krachtige uiteenzetting heeft gehouden. Daarom wil ik vragen in welke mate Vlaanderen werd betrokken bij de bepaling van deze Belgische uiteenzettingen in de Mensenrechtenraad. We hebben in Vlaanderen een zeer grote expertise wat betreft Zuid-Afrika. Werd Vlaanderen betrokken bij de standpuntbepaling van België?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, ik zal eerst reageren op de laatste opmerking. Ikzelf ben pas met deze bevoegdheid geconfronteerd in september 2008. Ik zal voor u uitzoeken welk standpunt we in mei 2008 hebben ingenomen in het kader van de discussie over Zuid-Afrika. Ik begrijp echter dat uw vraag als bedoeling heeft dat we een grotere alertheid aan de dag zouden leggen en het niet de bedoeling is om historisch onderzoek te doen.

Mevrouw Fatma Pehlivan: De vraag is als er bepaalde standpunten worden ingenomen op Belgisch niveau, in hoeverre Vlaanderen daarbij wordt betrokken in het kader van de mensenrechten. Ik gaf een voorbeeld over een standpunt dat België had ingenomen.

Minister-president Kris Peeters: Zo had ik het ook menen te begrijpen, namelijk dat uw voorbeeld alleen maar aantoont dat we alert moeten zijn en we de nodige opvolging moeten geven. Dat sluit perfect aan bij de vraag van de heer Hendrickx.

U weet dat ik vorige week in Genève ben geweest. Ik heb daar met de ambassadeur en andere mensen gesproken. Dat toont nog eens aan dat wij daar zeer mee begaan zijn.

De Vlaamse overheid was uiteraard betrokken bij de opmaak van het zelfevaluatie-rapport. Dit is opgemaakt op basis van de input die is aangeleverd door alle overheden en overheidsdiensten van ons land. De Vlaamse bijdragen bevinden zich met andere woorden doorheen het document. Het Departement internationaal Vlaanderen (DiV) nam een coördinerende rol op, en verspreidde de tekst ook via het Strategisch Overlegplatform Internationale Aangelegenheden (SOIA). Zowel op Vlaams als op federaal niveau werd de tekst ook afgetoetst met het middenveld. Tijdens de verschillende vergaderingen van het overlegorgaan Multilaterale Coördinatie (Coormulti) hadden de vertegenwoordigers van de Vlaamse overheid ook de gelegenheid om zich uit te spreken over de formuleringen in de delen van het rapport waar ze niet onmiddellijk bij betrokken waren. Vooraleer het rapport door de federale ministerraad werd aangenomen, werd het ook afgetoetst binnen de Vlaamse Regering.

De Vlaamse Regering heeft het zelfevaluatie-rapport zelf niet formeel goedgekeurd, maar heeft er tijdens haar vergadering van 4 maart jongstleden kennis van genomen. Er zal ook effectief iemand van de Vlaamse overheid deel uitmaken van de Belgische delegatie wanneer dit op 2 mei 2011 mondeling wordt toegelicht.

Nog niet zolang geleden is daarover een overleg geweest. Wat mij betreft is het geen enkel probleem om zelf af te reizen, maar als de federale minister van Buitenlandse Zaken zegt dat hij daar zelf naartoe gaat om de toelichting te geven, volstaat het voor mij om een afvaardiging van de Vlaamse overheid te sturen. Gezien de duidelijke afspraken, is het niet noodzakelijk om daar naast de federale minister te zitten om te kijken of hij wel exact weergeeft wat hij moet meegeven. Ik heb het volste vertrouwen in de federale minister van Buitenlandse Zaken. Er zullen wel topambtenaren van de administratie meegaan die kunnen antwoorden indien er technische vragen zouden zijn of een probleem dat specifiek te maken heeft met Vlaanderen. Mocht het federale niveau het voorzitterschap en de leiding van de delegatie aan de Vlaamse Regering geven, dan zal ik daar de nodige afspraken over maken. Maar dat is nu niet het geval, integendeel de afspraak is anders. Er gaat dus een delegatie van twee personen vanuit Vlaanderen.

Vlaanderen was niet aanwezig bij de voorstelling van de UPR-rapporten van respectievelijk Mozambique, Malawi of Zuid-Afrika. Loutere aanwezigheid heeft ook niet onmiddellijk een meerwaarde, aangezien België enkel tussenkomt als daartoe instructies zijn gegeven door de federale minister van Buitenlandse Zaken en middels een door hem goedgekeurde interventie. In het verleden heeft het Departement internationaal Vlaanderen al gevraagd om betrokken te worden bij de voorbereiding van de UPR-sessies. Dit gebeurde ook specifiek voor de UPR-sessie van Malawi. Toen heeft de Vlaamse overheid erop aangedrongen dat de Belgische

delegatie tijdens de UPR-sessie van Malawi de thematiek van discriminatie van holebi's zou aankaarten. Mensenrechten spelen een steeds belangrijker rol in de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking, zoals duidelijk is gebleken uit de verschillende vragen om uitleg over de arrestatie van het homokoppel in Malawi en tijdens de bespreking van de beheersovereenkomst met het Vlaams Agentschap voor Internationale Samenwerking (VAIS). De UPR-rapporten worden niet gebruikt als referentiedocument voor en door de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. Zoals u weet, is de UPR in grote mate een politiek interstatelijk proces en is de VN-Mensenrechtenraad geen onafhankelijk orgaan bestaande uit experts, wat ook zijn weerslag krijgt in het UPR-rapport.

Voorzitter, collega's, ik heb heel goed begrepen dat de commissieleden zeer terecht het belang van de UPR-rapporten onderstrepen, dat ze terecht vragen dat Vlaanderen daarbij betrokken wordt en dat we dat van zeer nabij moeten opvolgen.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk dat u in uw conclusie terecht die bedenkingen maakt.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Voorzitter, minister-president, ik heb begrepen dat we heel veel aandacht hebben voor mensenrechten en dat Vlaanderen die hoog in het vaandel moet dragen. U staat er volledig achter.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, minister-president, ik zou een louter informatieve vraag willen stellen. Kunt u toelichten hoe dat rapport tot stand komt? Wanneer mensen van de Vlaamse Regering aanwezig zijn bij de voorstelling van het rapport op 2 mei, dan is het rapport al klaar. Het is dan zeer moeilijk om bij te sturen. Het is mijn beperkte ervaring dat men bij de genese van de tekst aanwezig moet zijn om bij te sturen. Hoe meer die tekst gestalte krijgt, hoe moeilijker het is om nog wijzigingen aan te brengen.

Minister-president, kunt u schetsen wie het rapport opstelt, welke mensen betrokken zijn? Worden er vragenlijsten opgestuurd?

Minister-president Kris Peeters: Ik kan u de uitgebreidere totstandkoming van het rapport bezorgen, maar ik heb hopelijk al wat informatie gegeven in mijn antwoord. Wij worden betrokken bij de voorbereiding. We kunnen reacties geven. Ik heb begrepen dat op 2 mei vragen kunnen worden gesteld. Vandaar dat het zo belangrijk is dat er mensen vanuit Vlaanderen meegaan om ter zitting op vragen te antwoorden. Als er aanbevelingen worden geformuleerd, worden die ook teruggekoppeld.

Voorzitter, ik stel voor dat ik dit rapport met de data bezorg wanneer er overleg is geweest.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over mogelijke hulpverlening aan Japan - 1605 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Ann Brusseel tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de terugroeping van de vertegenwoordigers van Flanders Investment & Trade (F.I.T.) uit het getroffen Japan - 1666 (2010-2011)

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het terugtrekken van personeel van de Vlaamse overheid in Japan of andere risicogebieden - 1636 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister-president, ik ga mijn vraag niet meer voorlezen omdat ze een tweetal weken geleden in een voorwaardelijke wijs is opgesteld en we intussen door de gebeurtenissen zijn ingehaald. De twee andere vraagstellers hebben ook nog een aantal concrete vragen.

Ik ga me beperken tot de prioriteitsbepaling van de noodhulpdossiers. Minister-president, ik verwijs ook naar uw beleidsbrief en ik wacht uw antwoord af.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Voorzitter, minister-president, op 11 maart 2011 werd Japan door een zeer zware aardbeving en tsunami getroffen. De combinatie van beide natuurrampen heeft zeer ernstige gevolgen, onder andere op de kerncentrales.

Uit een persbericht dat op 15 maart 2011 op Belga verscheen, kon ik opmaken dat de Vlaamse vertegenwoordiger en de technologieattaché van Flanders Investment & Trade (F.I.T.) uit Tokio teruggeroepen werden. Dirk De Ruyver, de Vlaamse economische vertegenwoordiger (VLEV), en Ben Kloeck, technologieattaché bij F.I.T., werden verzocht zo spoedig mogelijk terug te keren naar ons land. Ze werden aangeraden om ook hun gezinsleden naar België over te brengen. Beiden zouden tijdelijk hun taken in de hoofdzetel van F.I.T. in Brussel voortzetten en zouden zich daar ter beschikking van de bedrijven houden. Voorts meldt het persbericht dat het F.I.T.-kantoor in Tokio tijdelijk gesloten wordt. Aan de medewerkers onder lokaal contract werd dienstvrijstelling tot nader order verleend.

Minister-president, ik heb alle begrip voor uw bekommernis voor de veiligheid van het personeel van de Vlaamse overheid. Ik deel die bekommernis, maar vraag me tegelijk ook af hoe het gesteld is met andere landgenoten die in Japan of Tokio verblijven. In tijden van nood kunnen de Belgen in het buitenland een beroep doen op de Belgische ambassade, die op dergelijke momenten alle personeelsleden en middelen 24 uur op 24 inzet om aan de vragen om bijstand en informatie te kunnen voldoen.

In deze commissie wordt vaak verwezen naar de goede samenwerking van de Vlaamse en Belgische vertegenwoordigers. Ik was enigszins verwonderd te moeten lezen dat de Vlaamse vertegenwoordigers zo snel naar België teruggeroepen werden. In een dergelijke crisissituatie, waar alle vertegenwoordigers van Belgische overheden ter plaatse overbevraagd worden door ongeruste landgenoten, bedrijven en media, is dat een enigszins vreemde beslissing.

Minister-president, hadden de Vlaamse vertegenwoordigers op post al vragen om bijstand, medewerking of informatie gekregen van Vlamingen of van de Belgische ambassade? Zou de technologieattaché geen nuttige rol kunnen vervullen in zo'n crisissituatie, gezien de

ongerustheid bij Belgen ter plaatse over de situatie rond de kerncentrale van Fukushima en de noodzaak om ze daar zo nauwkeurig mogelijk over in te lichten? Dit zou de technologieattaché op zo'n moment als geen ander kunnen doen. Werd over de terugkeer van de Vlaamse vertegenwoordigers overleg gepleegd met uw federale collega? Zo ja, graag uitleg. Zo neen, waarom niet? Deze laatste vraag is voor mij uiteraard de belangrijkste vraag, want alles begint bij overleg.

De heer Paul Delva: Minister-president, het kader van de vraag is al voldoende geschetst door de vorige vraagstellers. Ik heb nog een drietal vragen.

Ik heb er alle begrip voor dat de mensen van F.I.T. zijn teruggekeerd, zowel de Vlaamse economische vertegenwoordiger als de technologieattaché. Ik vraag me enkel af welke criteria precies aan de grondslag liggen van een dergelijke beslissing. Ik begrijp dat het nu evident was om die mensen terug te roepen. Bestaat daar een schema voor dat gevolgd kan worden? Moeten een aantal instellingen of diensten sowieso worden gecontacteerd eer men mensen terugroep? In welke mate is deze beslissing genomen na overleg of afstemming met de FOD Buitenlandse Zaken, die de gezondheidssituatie voor de Belgen in Japan en in andere landen in de gaten houdt?

Zijn er momenteel nog andere landen die in het bijzonder worden opgevolgd? Vlaanderen heeft redelijk wat mensen in het buitenland. Bestaat er een lijst van landen die men extra in het oog houdt en waar men nauwlettend toeziet hoe de situatie er is voor de mensen van bijvoorbeeld F.I.T. die er werken?

In welke mate is er al zicht op enerzijds de vraag van Japan aan Vlaanderen met betrekking tot noodhulp, en anderzijds het antwoord dat wij daarop zouden kunnen verschaffen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, de terugtrekking van personeel wordt geval per geval bekeken. Momenteel wordt de toestand in Noord-Afrika en het Midden-Oosten op dagdagelijkse basis opgevolgd.

Als zich in het buitenland een situatie voordoet waardoor de gezondheid en de veiligheid van personeelsleden van de Vlaamse overheid in gevaar komen, wordt overleg gepleegd over mogelijke terugtrekking op basis van een aantal criteria. Ten eerste: veiligheid en gezondheid. Dat criterium wordt gebaseerd op het advies van de FOD Buitenlandse Zaken. Ten tweede: de continuïteit in de dienstverlening. Ten derde: de hoogdringendheid. Dat zijn de drie relevante criteria die worden gebruikt, geval per geval, als er mogelijk personeel wordt teruggeroepen.

Wat de situatie in Japan betreft, is de procedure als volgt verlopen. Ongeveer twee uur na de aardbeving is er een bevestiging gekomen van de Vlaamse economische vertegenwoordiger in Tokio dat iedereen ongedeerd was. Op het ogenblik dat de problemen met de kerncentrale begonnen, meldde de VLEV'er ons dat hijzelf met echtgenote en twee kinderen naar Osaka was uitgeweken, waar zijn schoonfamilie woont. Hij vroeg om zijn echtgenote en kinderen terug te roepen. Zelf wenste hij in Japan te blijven. De technologieattaché, diens echtgenote en vier kinderen waren nog in hun domicilie en hadden het plan om naar België terug te keren. Ten derde meldde de VLEV'er dat alle ondersteunende personeelsleden in veiligheid waren buiten Tokio: één in Hiroshima, één in Nagoya, twee in Osaka en één in New York.

Op basis van dit verzoek adviseerde de directieraad van F.I.T. op 15 maart om bij hoogdringendheid het door F.I.T. uitgezonden personeel, de Vlaamse economische vertegenwoordiger en de technologieattaché zo spoedig mogelijk vanuit Tokio naar België terug te roepen, met het sterke advies dat zij ook hun gezinsleden naar België zouden overbrengen. De kosten daarvan worden gedragen door F.I.T., zoals bepaald door het interne reglement. Beide medewerkers kunnen hun taak in de hoofdzetel van F.I.T. voortzetten en zich ter beschikking houden van de bedrijven.

Ten tweede werd geadviseerd om het F.I.T.-kantoor in Tokio tijdelijk te sluiten en aan de medewerkers onder lokaal contract dienstvrijstelling te verlenen tot nader order, zodat ook zij zichzelf en hun gezin in veiligheid konden brengen. Ook voor de werknemers met een lokaal contract voorziet F.I.T. in een bijdrage in de gemaakte onkosten.

De beslissing om het personeel terug te trekken, werd door de gedelegeerd bestuurder genomen na advies van de directieraad. De personeelsleden werden geëvacueerd op het ogenblik dat de situatie veilig werd geacht en de evacuatie praktisch mogelijk was, na positief reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Als de situatie opnieuw genormaliseerd is, wordt op basis van gezondheids- en veiligheidscriteria beslist om de personeelsleden terug te sturen naar hun buitenlandkantoren. Dat wordt door de gedelegeerd bestuurder beslist, na advies van de directieraad. Daarnaast wordt ook rekening gehouden met het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

Ik sta, voor alle duidelijkheid, volledig achter de beslissing die de directieraad en de gedelegeerd bestuurder hebben genomen. Wij hebben gehandeld met heel veel zorg voor de gezondheid van onze mensen en diegenen die onder contract staan en hun familie. Het kantoor kon door de omstandigheden toch niet meer functioneren. Wij hebben rekening gehouden met het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, en hebben dus geen overleg gepleegd, omdat de mensen toch al vertrokken waren of gingen vertrekken in Tokio en de werking en de opvolging in Hiroshima, Nagoya en Osaka niet kon worden gerealiseerd, laat staan gegarandeerd.

Verder was er nog een vraag over het verlenen van bijstand door de personeelsleden van de Vlaamse overheid in Japan. De Vlaamse economische vertegenwoordiger werd reeds op vrijdag 11 maart 2011 door de Belgische ambassade gevraagd om de vragen van de Vlaamse pers voor zijn rekening te nemen, wat hij ook heeft gedaan. Omdat hij de Japanse taal vloeiend spreekt en leest, stond hij de ambassade in Tokio ook telefonisch bij met het mondeling vertalen van Japanse informatie. Hij hield verder de Japanse berichtgeving in de gaten om onmiddellijk de ambassade te kunnen verwittigen indien er zich belangrijke wijzigingen in de toestand voordeden, bijvoorbeeld in het niveau van de radioactiviteit in Tokio. Hij stond ook alle landgenoten bij in Japan wanneer die vragen hadden.

Dat alles vond plaats in de periode van vrijdag 11 maart tot en met dinsdag 15 maart. Op 16 maart keerde de Vlaamse economische vertegenwoordiger terug naar België. Tussen 16 maart en 18 maart beantwoordde de VLEV van hieruit verder vragen van Vlaamse journalisten. Hij meldde de ambassade in Tokio op 17 maart dat hij nog steeds ter beschikking stond voor het verwerken van Japanse info, maar dan vanuit Brussel. Er kwamen echter geen verzoeken om ondersteuning meer binnen vanwege de federale ambassade in Tokio.

Ook onze technologieattaché, die eveneens vloeiend Japans spreekt, heeft de ambassade in Tokio onmiddellijk bijgestaan, in het bijzonder door het volgen van alle Japanse nieuwsberichten en die te vertalen voor de in Japan aanwezige landgenoten en de adviesdienst van Buitenlandse Zaken. We mogen dus stellen dat onze personeelsleden in Japan hun kennis en expertise ten volle hebben ingezet om collega's, landgenoten en journalisten te ondersteunen waar mogelijk.

Voor de gezondheid en de veiligheid van het personeel en hun familie was het evenwel noodzakelijk deze personeelsleden op korte termijn uit Japan terug te trekken. De dienstverlening en de beantwoording van vragen is op geen enkel moment onderbroken, noch vanuit Tokio, noch vanuit Osaka, noch wanneer de VLEV en de technologieattaché terug in Vlaanderen waren.

Ook alle vragen over de samenwerking tussen het personeel van de Vlaamse overheid, de FOD Buitenlandse Zaken, en de federale ambassade in Tokio zijn hiermee afdoende beantwoord.

Toen zij daar waren, is de nodige ondersteuning gegeven. Voor de veiligheid zijn ze teruggeroepen en hebben ze van hieruit ook de nodige ondersteuning gegeven. De veiligheid van hun gezin en de mensen zelf heeft de doorslag gegeven om hen terug naar België te halen.

Wat de financiële of logistieke hulp aan Japan betreft, is er heel nauw contact met de Japanse ambassade hier, om te kijken wat we konden doen en nog kunnen doen. We hebben de interventie van het medisch team aangeboden, maar Japan heeft duidelijk aangegeven dat het over voldoende ziekenhuizen, medicijnen en geschoold personeel beschikt.

Wij staan in nauw contact met de goede relaties die wij in Japan hebben. Elke hulp die wij kunnen aanbieden, zullen wij ook verder aanbieden.

Voorzitter, collega's, ik denk dat dit gelukkig maar een uitzonderlijke situatie was. Het is geen eenvoudige zaak om op het juiste moment de afweging te maken uw mensen terug te roepen. Ook voor die mensen zelf is dat geen eenvoudige afweging. Zij voelen loyaliteit tegenover het land waarin zij vertoeven. Voor hen is dat natuurlijk een delicaat gegeven. Als goede werkgever moet je soms beslissingen nemen voor je mensen en afwegingen maken. Dat is gebeurd door de directieraad en de gedelegeerd bestuurder van F.I.T. Men heeft alles gedaan om niemand in de steek te laten en alle hulp aan te bieden van op afstand. Zelf heb ik contact gehad met de heer Dirk De Ruyver om hem te vragen hoe hij de dingen zag. Op een bepaald moment heeft hij een interview gegeven op de radio. Ik ben daar zeer bezorgd over omdat die afwegingen allesbehalve evident zijn, ook voor de familie trouwens.

Dit geeft, denk ik, een antwoord op de vragen die gesteld zijn. Mevrouw Brusseel, naast het reisadvies, is er nadrukkelijk aangeboden om de ambassade in Tokio verder te helpen en op die manier is er maximale ondersteuning gegeven.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister-president, ik dank u voor uw duidelijk antwoord, waaruit het accurate optreden van onze mensen blijkt. Die noodhulp is al niet eenvoudig. Op zo'n moment dan nog zo snel en efficiënt optreden, daar neem ik mijn hoed voor af.

Zijn er op Europees niveau ook bepaalde afspraken gemaakt om die noodhulp te coördineren en structureren? Dat kon ik namelijk niet afleiden uit uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. U zegt dat er samenwerking is geweest, maar ik kan uit uw antwoord niet afleiden of er daadwerkelijk overleg is geweest over de manier van samenwerken. Er is wat ad hoc samenwerking geweest voor het vertrek van de VLEV's.

Zoals ik daarnet al zei, is het inderdaad belangrijk om de veiligheid en gezondheid van de werknemers in het oog te houden en rekening te houden met bepaalde adviezen, in casu het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken wordt opgesteld door de ambassade in samenwerking met het crisiscentrum van de FOD Buitenlandse Zaken. Het dient eigenlijk als advies voor de Belgische onderdanen en niet voor het personeel van Belgische overheidsdiensten die zich in crisissituaties meestal allen samen inzetten om de bijstand en de informatie aan Belgische onderdanen te garanderen. Zelfs wanneer het reisadvies luidt "Kom niet naar Tokio, kom niet naar Japan", zijn de opstellers van dat reisadvies wel nog op post. Dat zijn de laatsten die vertrekken. Het gebeurt zeer zelden dat zij vertrekken, net omdat zij een rol te spelen hebben ten aanzien van de Belgen in het buitenland.

Toen de genocide in Rwanda plaatsvond, in 1993, zijn ze uit Kinshasa vertrokken nadat de diplomaten daar eigenhandig achthonderd burgers geholpen hebben de Congostroom over te steken in bootjes. Normaal gezien is dat ook niet de taak van een diplomaat of van het personeel van een ambassade. Op zulke momenten dus wel.

Ik vind het wat jammer dat er voorafgaandelijk niet wordt overlegd over de aard van de concrete samenwerking van alle actoren op het terrein die het diplomatieke statuut genieten. Het gehele team dat het diplomatieke statuut geniet, valt, in zekere zin, toch wat Japan betreft, onder de verantwoordelijkheid van de ambassadeur. Dat is een beetje geven en nemen. De Belgische diplomatie zet zich graag in om het diplomatieke statuut te verkrijgen voor regio's. Maar het zou zeer vriendelijk zijn van de regio's om in tijden van nood een team te vormen met de rest van de Belgische ambassade. In zekere zin is dat ook gebeurd. De Defensie-attaché is van Bejing naar Tokio gevlogen om het team te versterken en beter te kunnen bijstaan. De man van het Agence wallonne à l'Exportation et aux Investissements étrangers (AWEX) heeft dat ook gedaan. Hij heeft ook 24 uur op 24, 7 dagen op 7 geholpen. Een nieuwe ambassadeur die moest worden aangesteld, is ook vroeger dan gepland vertrokken om de ambassade te versterken. In die zin denk ik dat het in de toekomst nuttig zou zijn om in bepaalde situaties vooraf – vooraleer bepaalde regio's hun mensen laten vertrekken – te overleggen of België niet wat hulp kan gebruiken. Voor alle duidelijkheid: België ligt niet buiten Vlaanderen, het is uiteindelijk nog altijd het thuisland van de Vlamingen. Daarom zou het niet onlogisch zijn dat er op zo'n momenten beter wordt samengewerkt.

De communicatie via de radio heeft de werking van de ambassade bemoeilijkt. Ik betreur dat er daar ook niet beter werd overlegd. Niet alleen op momenten van crisis, maar te allen tijde, is er op de ambassade een afspraak wie er de lead neemt in een bepaalde communicatie. Het is belangrijk dat die communicaties elkaar niet doorkruisen, maar op elkaar worden afgestemd. De verklaringen van de VLEV hebben eigenlijk voor meer paniek gezorgd dan de ambassade ter plekke aankon. Ook dat is iets waar we een les uit moeten trekken.

Ten slotte, met alle begrip dat er is voor de veiligheid en gezondheid, ben ik er bezorgd over dat er een team kan worden gevormd als alles goed gaat, maar niet als het slecht gaat. Ik zie daarin een gebrek aan een solidair gevoel met de landgenoten die op een ander niveau werken. Ik zou dat in de toekomst graag anders zien.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord met een zeer gedetailleerde chronologische weergave van de gebeurtenissen in de dagen na de ramp. Ik doe wel mijn spreekwoordelijke hoed af voor het functioneren van onze mensen, onze attachés, die die moeilijkste dagen, onmiddellijk na de tsunami, hebben getuigd van zeer professioneel gedrag. Ik merk uit uw antwoord dat er wel degelijk samenwerking is geweest met de FOD Buitenlandse Zaken. Op dat vlak is uw antwoord dus zeer bevredigend.

Mevrouw Sabine Poleyn: Hebben de Vlaamse economische vertegenwoordigers zicht op de situatie vandaag van de Vlaamse bedrijven in Japan? Als de situatie daar helderder wordt en men aan de heropbouw kan beginnen, wordt het dan duidelijk of onze bedrijven economische schade hebben opgelopen? Welke rol moet of kan F.I.T. daarin spelen? Onze economische vertegenwoordiger is daar toch aanwezig om onze Vlaamse bedrijven te ondersteunen.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Minister-president, hebt u vragen gekregen van de FOD Buitenlandse Zaken of van de Belgische ambassade in Tokio, waarop u dan negatief hebt geantwoord? Hebt u nadien klachten of opmerkingen gekregen vanuit de FOD Buitenlandse Zaken of van de federale minister van Buitenlandse Zaken? Mocht dat zo zijn, dan hebben we een probleem. Mocht dat niet zo zijn, dan is dat probleem kleiner.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Het antwoord op de laatste vraag is neen. Men was heel tevreden over de inbreng die we hebben gedaan. In Osaka wil men nog meer samenwerking en afspraken.

Mevrouw Brusseel, rekening houdend met de omstandigheden waarin moet worden gewerkt, hebben onze mensen alles gedaan wat ze konden. De Belgische ambassadeur is niet vroeger vertrokken, maar op het geplande moment. Maar dat is niet het belangrijkste. Men heeft alles gedaan om iedereen die er was, bij te staan en dag en nacht de nodige informatie te geven. Toen ze hier waren, hebben ze nog hulp geboden en informatie verstrekt. Ik wil die mensen, als dat nodig zou zijn, zwaar in bescherming nemen omdat ze alles hebben gedaan wat ze konden. Alleen felicitaties passen daarbij.

De VLEV'er en zijn familie waren al naar Osaka gegaan omdat zijn schoonfamilie daar was. Ook de technologieattaché met zijn vier kinderen had de wens uitgedrukt om terug te komen. Als werkgever was het niet onbelangrijk om daarmee rekening te houden, met de afweging dat wat ze konden doen, ook vanuit Vlaanderen kon gebeuren. Dat hebben ze dan ook gedaan.

We moeten geval per geval bekijken. Japan, nog altijd een van de belangrijkste economische grootmachten in de wereld, zit in een andere situatie dan ontwikkelingslanden. Dat is ook de reden waarom Japan niet meteen hulp heeft gevraagd. Het meent alles zelf aan te kunnen. Als ze specifieke vragen hebben over robots in de kerncentrales, dan zullen ze dat ook doen.

In zulke crisismomenten moet er goed worden overlegd. We moeten onze krachten maximaal inzetten om onze landgenoten en bedrijven te ondersteunen. Reisadviezen gelden in de eerste plaats voor niet-professionele landgenoten. Die mensen hebben een belangrijke afweging moeten maken. De afweging die de directieraad heeft gemaakt om hen terug te roepen, heb ik als bevoegd minister ondersteund, wetende dat ze vanuit Vlaanderen de nodige ondersteuning konden geven.

Het was me niet bekend dat de berichtgeving vanuit de ambassade over een en ander wat ongelukkig was. Ik zal dat onderzoeken. Voor de rest heb ik geen enkele negatieve reactie ontvangen, integendeel. Het werd erg geapprecieerd. We moeten dit geval per geval bekijken.

Ik zal zelf naar Japan afreizen in de mate dat dit wordt gesteund door Japan. Ik wil daar niemand voor de voeten lopen. Er was een zending gepland naar Japan, Korea, Hongkong en Singapore. We onderzoeken of het is aangewezen om nu naar Japan te gaan, omdat ik daar niet in de weg wil lopen. In dat geval kunnen we beter thuisblijven.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Mag ik terugkomen op mijn vraag naar de Europese contacten?

Minister-president Kris Peeters: Er is Europees over gesproken. Maar net zoals het niet vragen van hulp of ondersteuning vanuit Vlaanderen, zijn er op Europees niveau contacten geweest. Japan heeft gezegd dat het voorlopig geen ondersteuning nodig heeft. Dat wordt elke dag opgevolgd. Met de kerncentrales is er een heel gevaarlijke, delicate situatie ontstaan. Als Japan meent dat het daar nood aan heeft, wil Europa hulp aanbieden.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, het moet zijn dat vrouwen iets meer empathie hebben dan mannen, want bij mij zijn sommigen wel komen uithuilen en bij u en uw collega niet. Laten we zeggen dat als ze niet bij de minister gaan uithuilen, het allemaal nog wel meevalt.

Ik ben blij dat het reisadvies wordt geconsulteerd. Dat staat vol interessante informatie. Ik zie dat men het reisadvies heeft aangevraagd aan de FOD Buitenlandse Zaken op 21 maart, en dan waren ze al terug. Dat vind ik een beetje vreemd. Ik zal daar niet verder over redetwisten. Voor mij is deze zaak afgesloten.

Minister-president Kris Peeters: Voor alle duidelijkheid: dat advies is gevraagd voor een mogelijke terugkeer naar Japan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over wapenuit- en doorvoer aan landen uit de Arabische wereld en het on hold zetten ervan door de Vlaamse Regering - 1650 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Van het ene rampgebied in de wereld naar het andere problematische gebied: in deze commissie kan het in enkele seconden. Ik heb op 18 maart een vraag om uitleg ingediend die nu aan bod komt in de commissie. Ik vind dat ook niet erg. In het vragenuurtje in de plenaire vergadering zijn hierover al vragen aan u gesteld, minister-president. Maar het is goed om enkele zaken te verduidelijken in deze commissie.

De vraag is al een beetje gedateerd en aan de hand van de antwoorden die u hebt gegeven, is het goed om meer verduidelijking te vragen. De brede Arabische wereld – Noord-Afrika en het Midden-Oosten – is de laatste weken en maanden heel onrustig. Dan druk ik me heel voorzichtig uit.

In het kader van de vraag die ikzelf en de heer Caron u hebben gesteld, is gebleken dat al naargelang de revolutie zich verder manifesteert in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, u stelselmatig landen toevoegt aan uw lijstje ‘on hold’. Precies over het begrip on hold wil ik het vandaag hebben, naast enkele andere zaken.

Met het on hold zetten van een vergunningenbeleid bedoelt u volgens mij – anders moet u mij verbeteren – dat u een soort bewarende maatregel neemt, waarbij bedrijven weliswaar nog steeds de mogelijkheid hebben om een vergunning aan te vragen maar dat u die in de koelkast plaatst tot op een bepaald moment. Het is me te doen om dat moment. U zegt wel dat u het on hold zet, maar u zegt niet tot wanneer u het on hold zet en wat de evolutie kan zijn voor die on hold kan worden gewijzigd. Minister-president, daarover heb ik een aantal vragen.

U hebt, als ik het goed heb begrepen, de procedures on hold gezet voor Tunesië, Libië, Egypte, Bahrein en Oman. In het weekend hebt u daar ook Syrië en Jemen aan toegevoegd. Waarom hebt u bijvoorbeeld nog niet Marokko aan dat lijstje toegevoegd? Waarom hebt u Algerije nog niet aan dat lijstje toegevoegd, de Verenigde Arabische Emiraten, Saoedi-Arabië, Jordanië? Ik heb geen kritiek als dusdanig op uw beleid, alleen denk ik dat het te veel een ad-hocbeleid is. Ik pleit namens mijn fractie voor een meer structurele maatregel. Is het niet beter dat u aan de Vlaamse Regering een lijst van landen voorstelt – ik heb zojuist opgesomd over welke landen het zou kunnen gaan – waarvan u voorstelt niet om de procedures on hold te zetten, maar tot nader order een embargo vast te stellen? Is het niet beter dat de Vlaamse Regering op uw initiatief een wapenembargo uitspreekt over de landen die u al hebt opgenomen in een lijstje waarvan me niet helemaal duidelijk is of het nu een formele beslissing is dan wel een tijdelijke of bewarende beslissing? Minister-president, wat bedoelt u nu eigenlijk met on hold zetten en hoe lang duurt die on hold? Is het niet beter dat u een landenlijst opstelt en voorlegt aan de Vlaamse Regering en haar vraagt een voorlopig embargo uit te spreken en erbij te zeggen tot wanneer een dergelijk embargo zou kunnen lopen?

Het lijkt me geen overbodige luxe dat u met de collega's van de andere gewesten en met de Federale Regering met betrekking tot het hele dossier van de handel in strategische goederen, samenkomt om een coherent beleid te voeren dat parallel loopt met het federale buitenlandse beleid. Ik vraag niet dat het ene beleid ondergeschikt is aan het andere. U zou er trouwens verwonderd over zijn mocht ik dat vragen. Ik vraag wel dat er overleg is tussen de federale

overheid en in elk geval het Vlaamse Gewest om over de handel in strategische goederen een coherente visie en een coherent beleid te voeren.

Minister-president, tot hier mijn drie vragen en het pleidooi dat eraan vasthangt dat ik in deze commissie met u wil bespreken.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister-president, ik wil in eerste instantie de basisvraag van de heer Roegiers ondersteunen. We zitten in een risicovol moment en een risicovol gebied. Ik wil ten gronde een praktische vraag stellen. We hebben het er in de plenaire vergadering vorige week over gehad. U hebt een aantal landen genoemd. U hebt ook gesproken over het Arabisch schiereiland. Het is goed om te definiëren wat u bedoelt met het Arabisch schiereiland. Zijn daar alle landen in vervat die de heer Roegiers wil vatten?

Minister-president, ik wil van u nog iets meer duidelijkheid krijgen over waar die verschillen zijn vooraleer verder te gaan in de discussie. Wat is er on hold gezet voor welke landen? Overweegt u om nog eventuele uitstaande en toegekende exportvergunningen naar sommige van die landen in te trekken? Welke landen zouden volgens u voor een embargo in aanmerking komen? We moeten er wel rekening mee houden dat de situatie in die steden bijzonder snel wijzigt en we extra voorzichtig moeten zijn in het omgaan daarmee.

Mijn vraag is eerder informatief van aard, maar ze stelt natuurlijk wel een hele thematiek aan de orde. Ik vind het voorstel van de heer Roegiers om alle risico's meteen te bannen door een embargo in te stellen voor die regio, ongetwijfeld de meest wijze beslissing die zou kunnen worden genomen.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Minister-president, ik wil me aansluiten bij de twee voorgaande sprekers omdat u al een verklaring hebt afgelegd in de pers, zeggende dat het bevrozen van de vergunning inhoudt dat er momenteel geen nieuwe exportvergunningen worden toegekend voor wapens of militair materieel naar landen die op die zwarte lijst staan. U zou aan de betrokken bedrijven vragen om de lopende vergunningen naar de administratie terug te zenden. Kunt u dat verduidelijken? Is dat de administratie van de Vlaamse overheid? Er zijn al enkele landen van die zwarte lijst opgenoemd. Sommige landen staan er nog niet op. Zullen die bedrijven bereid zijn om dat te doen? Hebben we genoeg middelen om hen onder druk te zetten om dat af te dwingen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, we hebben al een paar keer over dit thema gesproken. Ik herinner me dat mevrouw Moerman de laatste keer heeft gezegd dat het gaat over een bevoegdheid die men toevertrouwt aan één minister, die in eer en geweten moet oordelen en dat er in het verleden situaties zijn geweest waarbij collega's het een heel goede zaak vonden dat het aan één minister werd toevertrouwd. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

Heel de vergunningenproblematiek wordt aan één minister toevertrouwd. Dat is zo beslist. Ik wil niet absoluut die bevoegdheid bij mij houden, maar er zijn in het verleden grote gevoeligheden geweest, en mogelijk is dat ook zo in de toekomst. Het voorstel om naar de Vlaamse Regering te gaan om haar te laten beslissen om een wapenembargo op te leggen, staat daar haaks op. Ik geef u die informatie. De bevoegdheid voor de vergunningen is een bevoegdheid van één minister en het gaat niet over beslissingen van de Vlaamse Regering. Dat is historisch zo gegroeid.

Mijnheer Roegiers, het bevrozen van vergunningen houdt in dat er momenteel geen nieuwe exportvergunningen voor wapens of militair materieel meer worden toegekend naar de probleemlanden en dat aan de betrokken bedrijven werd gevraagd om de lopende

vergunningen naar de administratie terug te zenden, wat trouwens gebeurd is. Er zijn voor die landen geen lopende vergunningen meer, ze zijn teruggekomen.

Collega's, ik probeer met de bevoegdheden die me zijn toevertrouwd, om in de gegeven omstandigheden op een pragmatische wijze toch een duidelijk antwoord te geven op de problematiek die terecht in het parlement aan de orde is gesteld, namelijk dat ik ervoor moet optellen dat er in gewapende conflicten geen wapens en militair materieel worden geleverd via vergunningen uit Vlaanderen. Heel pragmatisch komt het erop neer dat men geen vergunning heeft, als ik geen vergunning teken. Dit is een heel praktisch wapen waardoor men niet in een juridisch debat verzeild geraakt. Er is een decreet en zolang er geen nieuw decreet is, vragen we de toepassing van het oude decreet.

We hebben dus gezegd dat we voor die landen geen vergunningen meer toestaan. Het gaat om de landen waar het heel gevoelig is: Noord-Afrika en het Midden-Oosten, namelijk Marokko, Algerije, Tunesië, Libië, Egypte en de landen van het Arabisch schiereiland. Op basis van een afweging waarvan de verantwoordelijkheid bij mij ligt maar waarvoor ik altijd zeer goed luister naar wat er leeft in dit parlement, is er concreet gezegd dat we de vergunning on hold zetten voor Tunesië, Libië, Egypte, Bahrein, Oman en sinds 25 maart ook Syrië en Jemen. Ik heb aan de administratie heel duidelijk laten weten dat ik geen vergunningsdossier zal tekenen en dat men dat ook aan de bedrijven mag laten weten.

We hebben ook aan de douane duidelijk gezegd dat de vergunningen zijn ingetrokken en dat we ook geen vergunningen zullen toekennen. De secretaris-generaal van het Departement internationaal Vlaanderen (DiV) heeft hiervoor duidelijk gecommuniceerd.

Op vraag van de Vlaamse Regering is er op 9 maart overleg geweest op de Federale Overheidsdienst (FOD) Buitenlandse Zaken. De drie gewesten, de FOD Buitenlandse Zaken, de FOD Justitie en de douane waren vertegenwoordigd. Het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn ook overgegaan tot een bevrozing van de aanvragen naar conflictlanden uit die regio. Het Waalse Gewest heeft alle aanvragen voor militair materieel naar Bahrein en Egypte opgeschort. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest heeft voorlopig alle aanvragen naar Noord-Afrika en het Midden-Oosten on hold gezet en zal deze bevrozing in de nabije toekomst verder verfijnen.

Daarnaast heeft België in het kader van de EU-raadwerkgroep over wapenexport gevraagd dat op de vergadering van 13 april 2011 de Europese lidstaten hun exportbeleid ten aanzien van de Arabische wereld uiteenzetten om zo te komen tot een coherent beleid. In voorbereiding op deze EU-raadwerkgroep zullen de bevoegde diensten van de gewesten en de federale overheid op 1 april opnieuw overleg plegen over de stand van zaken.

Ik denk dat wij op vraag van commissieleden en van dit parlement vrij snel hebben gereageerd. Wij hebben de landen gedefinieerd al naargelang hun problemen. Het is een afweging waarvoor ik de verantwoordelijkheid draag. Die lijst kan nog worden uitgebreid wanneer de situatie dat vraagt. Ik ga ervan uit dat de EU-raadwerkgroep meer coherentie kan brengen op Europees niveau.

De heer Roegiers vraagt hoe lang de landen dan on hold staan. Dat is dezelfde afweging als ze on hold zetten. Dat is geen eenvoudige afweging. Ik denk dat we daarover op Europees niveau verdere afspraken moeten maken. Ik heb nog geen enkel land opnieuw op hold gezet, om het zo uit te drukken. Wat is de situatie nu in Tunesië? Wat met Egypte? Ik denk dat we zeer alert en pragmatisch hebben gereageerd en dat we nu maximale inspanningen doen, niet alleen op Belgisch maar ook op Europees niveau, om eensgezindheid te krijgen. Op 13 april kan daar worden over beraadslaagd op Europees niveau.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Minister-president, we hebben de voorbije weken gezien hoe coherent de Europese eensgezindheid is. Als we daarop moeten wachten, kunnen we nog heel

lang wachten. De twee voorbeelden die u aanhaalt, onderstrepen precies het pleidooi dat ik wil houden.

U vraagt zich af hoe de situatie is in Egypte en in Tunesië. Het is van dag tot dag en bijna van moment tot moment nagaan hoe de situatie is. Sommige landen zoals Frankrijk hebben intussen de rebellen al erkend als de officiële vertegenwoordigers van Libië. De meeste andere landen doen dat niet. Er is ongelooflijk veel voer voor discussie.

Net om die discussie te ontmijnen, pleit ik ervoor dat u met een lijst van landen naar de Vlaamse Regering zou gaan. Ik vind het veel sterker dat de hele Vlaamse Regering zo'n lijst goedkeurt en zegt dat dit de lijst is op basis waarvan men voorlopig en tot nader order geen wapenuitvoer naar die landen meer goedkeurt, niet door on hold te zetten maar door een embargo in te voeren.

Minister-president, het lijstje dat we de voorbije jaren hebben goedgekeurd met betrekking tot handel naar de desbetreffende landen, is indrukwekkend: naar Bahrein voor 1,5 miljoen euro, naar Egypte, naar Oman, eentje naar Oman met als eindbestemming de Verenigde Arabische Emiraten, naar Saoedi-Arabië via Turkije, naar de Verenigde Arabische Emiraten via Turkije, rechtstreeks naar de Emiraten, naar de Emiraten via Italië, naar de Emiraten via Duitsland, naar de Emiraten via Zwitserland. We hebben doorvoer goedgekeurd van de Verenigde Staten naar Jordanië, van Canada naar Qatar.

We kunnen daar nu heel lang over discussiëren en ik denk niet dat het veel nut heeft, want u kon vorig jaar niet weten wat er nu in die landen gebeurt. Ik ga daar niet flauw over doen, maar we kunnen wel leren uit het verleden en lessen trekken voor het heden en de toekomst.

Ik denk – en ik blijf het denken – dat het veel beter zou zijn om, in plaats van het ad-hocbeleid dat u nu voert en waarbij u weekend na weekend landen toevoegt aan een lijst van landen waarvoor de handel on hold wordt gezet, een pakket te maken. U hebt Marokko niet vernoemd. In Algerije is het ook onrustig: Bouteflika heeft in Algiers een betoging hardhandig laten neerslaan. Niemand weet wat daar verder nog zal gebeuren. Er zijn een aantal landen in het Midden-Oosten waarvoor de handel on hold staat: Jemen, Syrië, Bahrein. We hebben dat nog niet gedaan voor de Emiraten, alhoewel het daar onrustig is. We hebben dat nog niet gedaan voor Saoedi-Arabië, waar we nauwelijks iets van weten maar wel dat ze met hun materieel in Bahrein zitten. We hebben voor Jordanië nog geen enkele beslissing genomen.

Ik denk oprecht dat het veel beter zou zijn om een structurele maatregel te nemen, die gedragen wordt door de hele Vlaamse Regering en wat mij betreft zelfs door het parlement. Die structurele maatregel moet erin bestaan dat we tot nader order een embargo uitspreken over die landen die we hebben opgesomd. Dat wil zeggen dat we ook geen doorvoer goedkeuren van handel naar die landen, komend van een ander land.

Want dat is natuurlijk een groot verschil. on hold is iets waarbij u, met de bevoegdheden die u zijn toebedeeld, bij wijze van spreken alleen kunt zeggen “we doen het” of “we doen het niet”. Daarom pleit ik nog eens voor een embargo op een reeks landen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Het zal ons voor veel problemen behoeden.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Er zijn nu landen waar vergunningen lopen en die niet in die lijst zijn opgenomen, maar over een paar weken misschien wel. Misschien komt er dan van de ene dag op de andere een land bij. Ik vraag mij af hoe u aan die landen dan kunt vragen om die lopende vergunningen terug te geven aan de administratie. Ik kan mij inbeelden dat het voor die landen onmogelijk is om dat te doen en dat ze daar ook niet zullen op ingaan. De vraag blijft hoe u dat dan gaat doen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik vind dit bij momenten een merkwaardige discussie binnen de meerderheid. Ik kan alleen de heer Roegiers ondersteunen.

Minister-president, ik had daarnet de aanvullende vraag gesteld of er nog toegekende vergunningen zijn in die landen, al dan niet via doorvoer, die momenteel niet ingetrokken zijn. Begrijp ik het goed dat u zegt dat u uw bevoegdheid zeer pragmatisch opneemt en de situatie bekijkt, maar dat u niet zo ver wilt gaan als de heer Roegiers voorstelt? Klopt dat?

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, het is inderdaad zo dat dit de facto uw bevoegdheid is, en de uwe alleen. Ik heb ooit geprobeerd om ze te collectiviseren, maar dat is toen niet gelukt. In routinedossiers kun je dat gerust afhandelen, maar als je op een punt belandt waar gewetensproblemen ontstaan en het om gecontesteerde dossiers gaat, vind ik dat je een politiek draagvlak moet hebben.

Ik heb toen overigens gemerkt, mijnheer Roegiers, dat bepaalde vertegenwoordigers van bepaalde partijen die graag witter wassen dan Dixan, ook het hoofd in de andere richting draaiden, omdat ze niet bereid waren om hun handen in deze of gene richting vuil te maken.

Minister-president, misschien moet u daar ook eens over nadenken. Ik denk dat dit voor u geen gemakkelijke opdracht is om te dragen. U kunt inderdaad niet voorzien wat in die regio zal gebeuren. Er zijn mensen, en niet van de minste, die nu al zeggen dat de huidige gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een grotere invloed zullen hebben op de 21e eeuw dan 9/11 helemaal in het begin.

Niemand weet wat er zal gebeuren, het kan alle kanten uit. Dan vraag ik mij af of de tijd niet rijp is om te kijken of u kunt slagen waar ik niet ben geslaagd, en of u daar, collegiaal met uw andere collega's in de Vlaamse Regering, gemeenschappelijk een beslissing over kunt nemen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, elk dossier dat wij binnen krijgen, wordt getoetst aan de code waar we ons aan houden. Dat is al jaren zo. Ik zie niet in hoe men dat anders kan organiseren. Daar is geen discussie over.

De discussie gaat mogelijk over het verschil tussen een embargo en het on hold zetten. Mijnheer Roegiers, u stelt dat een embargo verder gaat dan on hold zetten, omdat bij een embargo ook de doorvoer niet mogelijk is. Ik kan u echter melden dat het on hold zetten ook geldt voor de doorvoer. Een embargo is op dat vlak dus niet straffer dan het on hold zetten. Ik ga ervan uit dat dat geen verder element van discussie is.

Er kan sowieso geen dossier doorkomen dat de toetsing niet kan doorstaan. Wij hebben zelf het rijtje van landen uitgebreid. Er was daarstraks even verwarring, omdat we Marokko in de brief hadden vernoemd, maar het is nog niet uitgebreid naar Marokko. Het enige wat hier een bijdrage zou leveren, is de vraag of, rekening houdend met de discussie waar mevrouw Moerman naar verwijst, deze problematiek gedragen kan worden door heel de Vlaamse Regering of niet. Nu zou het misschien nog kunnen dat iedereen zich kan vinden in een beslissing om een embargo uit te spreken. Maar als het over een concreet dossier gaat dat op het scherp van de snee zit, wil ik ook niet hebben dat de discussie in de Vlaamse Regering ertoe leidt dat er geen beslissing is. Dit is mogelijk een element van debat als we het hebben over het nieuwe decreet, waar we nu volop mee bezig zijn.

Als u vindt dat er aan de huidige lijst landen moeten worden toegevoegd, mét argumenten die ons daartoe kunnen bewegen, wil ik dat debat gerust openen. Ik vind het echter interessanter en verstandiger om te bekijken of er op Europees niveau een lijn in zit. Als die lijn op 13 april niet kan worden getrokken, moeten we opnieuw bekijken hoe we een en ander aanpakken.

We moeten ervoor zorgen dat er met het militaire materieel geen onschuldige slachtoffers worden gemaakt. Ik ben daar zeer bezorgd over.

Aan de andere kant ben ik van mening dat het beste antwoord zou moeten worden gegeven door Europa, met alle 27 lidstaten, en niet door één land. We zullen zien wat 13 april oplevert. Ik stel voor, voorzitter, dat we na 13 april de zaken herbekijken en zien hoe we dit verder aanpakken.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voor alle duidelijkheid, minister-president: ik zou niets liever hebben dan dat Europa met één stem spreekt. Daarin zijn we elkaars bondgenoot. Laat daar geen misverstand over bestaan. Maar de feiten zijn wat ze zijn. We zien dat Europa niet met één stem spreekt. Ik stel dat gewoon vast. Het is een feit, of we dat nu graag hebben of niet.

We hebben blijkbaar allebei recht op een vergissing of op verwarring. Er was verwarring bij u over Marokko. Ik heb inderdaad gezegd dat bij een embargo doorvoer niet mogelijk is, en bij het on hold zetten wel. Ik heb me daar inderdaad in vergist. Dat klopt. Het grote verschil tussen een vergunningenbeleid on hold zetten en een feitelijk embargo is dat bedrijven bij het eerste nog steeds vergunningsaanvragen kunnen indienen. U zult ze dan wel weigeren. U zegt aan uw administratie die te weigeren. Bij een embargo hoeft dat zelfs niet. Dan is het vanaf het begin heel duidelijk. Ik blijf dat een veel sterker signaal vinden, en ook een veel duidelijker en krachtiger beleid.

U hebt in het midden gelaten of de hele Vlaamse Regering daarover moet beslissen. Ik wil daar zelfs geen absoluut antwoord op geven. Het lijkt me inderdaad niet verstandig dat voor elke individuele vergunning aan de Vlaamse Regering zou worden gevraagd of die al dan niet wordt toegelaten. Een maatregel waarbij de Vlaamse Regering met betrekking tot een werelddeel dat in brand staat, collegiaal een formele lijst vastlegt van landen waarnaar we tot nader order geen strategische wapens uitvoeren, vind ik echter veel structureler en duidelijker dan het ad-hocbeleid dat nu wordt gevoerd. Dat ad-hocbeleid is niet slecht, maar het is op dit ogenblik niet goed genoeg.

U vraagt op welke basis daar dan nog landen aan moeten worden toegevoegd. Zult u probleemloos een wapenvergunning verstrekken voor de levering van strategische wapens aan Marokko, Algerije, Jordanië, de Verenigde Arabische Emiraten, Saudi-Arabië? Ik denk het niet. Wat belet u dus om aan de regering een duidelijke lijst van landen voor te leggen waarmee we voorlopig geen handel in strategische goederen meer drijven? Ik begrijp niet dat u niet wilt ingaan op die vraag, op die suggestie. Ik zou dat een veel meer heldere positie vinden dan de regeling die momenteel bestaat en zich nu beperkt tot zes of zeven landen, de volgende week tot acht, de week erop tot negen. Nadien zijn er dan verkiezingen geweest in Egypte, en dan gaan we Egypte opnieuw toelaten. Dat is toch niet goed? Dat zal toch tot discussie blijven leiden. We kunnen toch beter een structurele maatregel nemen. Ik begrijp het niet.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Roegiers, ik begrijp nu dat het verschil tussen een embargo en het on hold zetten voor u is dat bedrijven dit bij een embargo duidelijker zouden weten dat als het on hold staat. Dat is niet zo: bedrijven weten dat. *(Opmerkingen van de heer Jan Roegiers)*

De vraag is of ik juridisch zelfs zo'n embargo kan opleggen.

De heer Jan Roegiers: Er zijn landen die het voorwerp zijn van een embargo van onze zijde.

Minister-president Kris Peeters: Het ging erover dat in het geval van een embargo alle bedrijven dat weten. U gaat ervan uit dat niet alle bedrijven dat weten als er sprake is van het on hold zetten. Ik kan u zeggen dat, sinds ik heb bekendgemaakt dat dit on hold wordt gezet voor een aantal landen, er geen enkele vraag voor een exportvergunning is binnengekomen. Die communicatie ten opzichte van de bedrijven lijkt me dus zeer succesvol te zijn. We

moeten hier niet over het geslacht der engelen discussiëren. Als u vraagt of bedrijven het dan beter weten, dan luidt het antwoord op dit moment dat dit niet zo is.

U pleit er blijkbaar sterk voor om de Verenigde Arabische Emiraten toe te voegen. In een aantal gevallen gaat het ook over de verlichting van luchthavens en dergelijke. Dat is zeer delicaat.

Ik zou niet graag de indruk wekken dat ik dit absoluut bij mij wil houden, maar ik wil ook niet dat er op een bepaald moment binnen de Vlaamse Regering geen consensus zou zijn over de landen die on hold worden gezet. Dan zijn we nog verder van huis.

We zetten heel duidelijk een aantal stappen. Mijn collega, Waals minister-president Demotte, zit nog in een delicatesse situatie. Hij vraagt heel duidelijk een Europese discussie en regelgeving. Ik steun hem daarin. Laat ons daar echt niet op vooruitlopen.

U bent heel pessimistisch wat het Europese niveau betreft. Ik stel echter voor 13 april af te wachten en dan te kijken hoe we dit verder kunnen aanpakken. Het gaat immers om een heel delicaat politiek dossier.

De heer Jan Roegiers: Het verschil tussen on hold zetten en een embargo is niet discussiëren over het geslacht der engelen. Het ene is een formeel, juridisch standpunt, een embargo. Het andere is een beslissing die u neemt voor een bepaalde tijd. U neemt een bewarende maatregel. Een vergunningsaanvraag wordt in de koelkast gezet tot u vindt dat die behandeld mag worden. Een embargo vermijdt dat en maakt aan die bedrijven duidelijk dat zij geen aanvraag moeten indienen. U zegt dat er tot op vandaag geen enkele is ingediend. Dat is goed, maar niets zegt dat er morgen geen bedrijf is dat wel een vergunning zal aanvragen, nota bene voor een van de landen die nog niet in uw lijst zijn opgenomen. Dan hoop ik, minister-president, dat we over veertien dagen, of over drie of vier weken, niet zullen moeten zeggen dat we het niet zouden hebben gedaan als we het die voorlaatste dag van maart hadden geweten.

Ik vind het beter dat u uw lijst met landen voor een on hold uitbreidt met de landen die ik daarstraks heb opgesomd, en dat er een embargo komt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over lopende inbreukprocedures van de Europese Commissie tegen België - 1690 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Op dit ogenblik zou de Europese Commissie 109 inbreukprocedures lopende hebben tegen België. Dat is veel meer dan ten opzichte van andere landen. Opvallend is dat het aantal bij ons stijgt, terwijl het in andere lidstaten net daalt.

De oorsprong is divers. Het gaat enerzijds om een achterstand bij het omzetten van Europese richtlijnen. Anderzijds is er de procedure waarbij Europa bezwaar aantekent tegen die omzetting omdat het vindt dat de kwaliteit ontoereikend is of dat het ingaat tegen de geest van de Europese richtlijnen zelf.

Dat is van belang aangezien er aan het eind van de rit mogelijk boetes dreigen. Vlaanderen moet binnen zijn ruime bevoegdheden een aantal richtlijnen omzetten. De vraag is dan ook in hoeverre het beeld van België ook van toepassing is voor Vlaanderen. Vlaanderen heeft een decreet over de organisatie van interimarbeid door het parlement moeten sluiten onder druk

van Europa. Zo niet, dreigde er een veroordeling. Europa heeft ook kritiek op de Winwinlening. Dat zijn voorbeelden die we kennen.

Minister-president, kunt u een overzicht geven van de inbreukprocedures tegenover de Vlaamse bevoegdheden? Wat is uw reactie daarop? Hoe schat u de impact en de gevolgen voor Vlaanderen in? Welke initiatieven denkt u te kunnen nemen ten aanzien van de lopende inbreukprocedures?

De heer Frank Creyelman: Ik heb een opmerking op persoonlijke titel. Ik meen te weten dat de bevoegde federale minister aan de Europese Commissie heeft moeten vragen welke procedures tegen België liepen – als men zich belachelijk wil maken, is dat natuurlijk een goede werkwijze.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Creyelman, daar kan ik ook niets over zeggen.

Mijnheer Van Malderen, op 1 maart 2011 was Vlaanderen gevat door negentien inbreukdossiers: vijf inbreukdossiers wegens laattijdige omzetting van richtlijnen, zeven inbreukdossiers wegens niet-correcte omzetting van richtlijnen en zeven inbreukdossiers wegens een niet-correcte toepassing van andere bronnen van Europees recht zoals verdragen, verordeningen of beschikkingen.

Voorzitter, ik bezorg u graag een gedetailleerd overzicht van de Vlaamse inbreukdossiers zodat alle leden erover kunnen beschikken. Dit overzicht wordt maandelijks geactualiseerd en opgenomen in een ‘Mededeling aan de Vlaamse Regering’ die gepubliceerd wordt op de website van het Departement internationaal Vlaanderen (DiV).

Mijnheer Van Malderen, het is essentieel om een onderscheid te maken tussen het aantal inbreukdossiers en het aantal veroordelingen door het Hof van Justitie. Elk inbreukdossier is er natuurlijk één te veel, maar slechts één van de huidige negentien Vlaamse inbreukdossiers heeft al geleid tot een veroordeling door het Hof van Justitie. Het huidige aantal van negentien Vlaamse inbreukdossiers ligt lager dan het gemiddelde aantal Vlaamse inbreukdossiers van de laatste jaren. Vlaanderen benadrukt zijn engagement om dit aantal in de toekomst verder te verminderen. Mede door de verscherpte aandacht naar aanleiding van het Belgische EU-voorzitterschap kunnen vandaag verbeterde omzettingresultaten worden voorgelegd.

In het ‘Interne Markt Scorebord’ van maart 2011 telt België een omzettingsachterstand van 0,8 procent. België blijft daarmee onder de Europese intermediaire deficitnorm van 1 procent en eindigt als tiende op 27 lidstaten. Vlaanderen – in grote bescheidenheid – draagt in belangrijke mate bij tot dit resultaat.

De overgrote meerderheid van de Vlaamse inbreukdossiers wordt opgelost zonder dat het ooit tot een veroordeling door het Hof van Justitie komt. Deze nuance verhindert uiteraard niet dat Vlaanderen zijn inspanningen moet bestendigen om, één, inbreukdossiers op te lossen en, twee, de instroom van nieuwe inbreukdossiers te beperken door de tijdige en correcte omzetting van richtlijnen en door rekening te houden met de beginselen van het Europees recht, zoals non-discriminatie op grond van nationaliteit, bij de ontwikkeling van Vlaamse regelgeving.

Een verbetering van de Vlaamse omzettingsprestaties is noodzakelijk omdat het Verdrag van Lissabon aan het Hof Van Justitie voortaan de mogelijkheid geeft om reeds bij een eerste veroordelingsarrest boetes en/of dwangsommen op te leggen aan lidstaten die EU-richtlijnen laattijdig omzetten. Waarschijnlijk zal ook de Europese Commissie in de nabije toekomst nog strenger toezien op de omzettingsprestaties van de lidstaten. Zo roept de Commissie in de ‘Single Market Act’ de lidstaten op hun achterstand bij de omzetting van internemarktrichtlijnen terug te dringen tot 0,5 procent – nu zitten we in België dus op 0,8 procent. De Commissie heeft ook plannen om de financiering van het EU-cohesiebeleid in de

volgende programmaperiode post-2013 gedeeltelijk te laten afhangen van de omzettingsprestaties van de lidstaten.

U kent het Vlaams regeerakkoord. Daarin wordt gesteld dat Vlaanderen streeft naar een snelle en correcte omzetting van Europese regelgeving. Vlaanderen benadrukt zijn engagement om de inspanningen te bestendigen en op te voeren om de EU-richtlijnen tijdig en correct om te zetten, aangezien dit veruit de belangrijkste remedie is om de instroom van nieuwe inbreukdossiers te beperken.

Sinds 1 januari 2011 nemen België en Vlaanderen deel aan ‘EU-Pilot’, een project van de Europese Commissie voor het beheer van inbreukdossiers. De Commissie wil via ‘EU-Pilot’ meer inzetten op het informeel benaderen van inbreuken in partnerschap met de lidstaten. Vlaanderen verwacht dat deelname aan ‘EU-Pilot’ het aantal formele Vlaamse inbreukdossiers en ingebrekestellingen op termijn zal doen verminderen, aangezien een aantal dossiers tijdens een voorafgaande informele fase kunnen worden geremedieerd.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is duidelijk dat het gros van de Belgische dossiers niet van Vlaanderen afkomstig is en dat er al een inspanning is gebeurd. Ik begrijp uit uw antwoord dat naar aanleiding van het Belgisch voorzitterschap de schuiven werden leeggemaakt en dat voor een ‘clean desk’ werd gezorgd. Soms is het goed om dit soort eenmalige extra inspanningen te doen, maar hopelijk – dat blijkt ook uit uw antwoord – zal er niet worden gewacht op het volgende voorzitterschap om dat nog eens te doen.

Het is goed dat we nog maar één keer een veroordeling hebben opgelopen, maar we stellen vast dat er regelmatig decreten zijn die met de stok van Europa achter de deur in dit parlement worden geagendeerd, en dat leidt niet altijd tot kwaliteit. Zo is er een belangrijk dossier inzake de Winwinlening hangende.

Het is misschien nuttig als streefdoel voor de verschillende agentschappen en departementen om daar oog voor te hebben. Dit moet structureel worden verankerd. Er gebeuren al inspanningen en het lidmaatschap waar u naar verwijst, kan belangrijk zijn, maar het is ook belangrijk dat dit doorsijpelt in het geheel van onze administratie en van de Vlaamse Regering. Het gros van het wetgevend werk dat we vandaag verrichten, wordt eigenlijk geïndiceerd door Europa. Een tijdige en adequate omzetting is essentieel voor de kwaliteit van onze beleidvoering.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Ik ben het niet voor 100 procent eens met wat de heer Van Malderen stelt. Een ratio achter de Europese regelgeving is net om een stok achter de deur te zijn, om ons ertoe aan te zetten om binnen een bepaald tijdsbestek te werken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■